

νιδρῦσωσι τὴν κυριαρχίαν των, καὶ ἡ μόνη αὐτῆς κυβέρνησις ἦτο ἡ τῆς Ἐκκλησίας τοιαύτη. Καὶ μ' ὄλον διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Λομβαρδῶν ἐπῆλθεν ἀμέσως μετὰ ταῦτα καὶ ἰδρυσσε τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πλείστου μέρους τῆς Ἰταλίας, ἀνατρέψασα μάλιστα τὴν παρὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἰς χεῖρας τῶν Ἐξάρχων ἰδρυσθεῖσαν ἐξουσίαν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐν τούτοις, σημειωτέον καλῶς διὰ, οἱ Λομβαρδοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ἐν Ρώμῃ ἐξουσίαν τοῦ Παπισμοῦ. Σοβαραὶ ἀπόπειραι κατὰ τῆς Παπικῆς ἐξουσίας δὲν ἔλαβον χώραν μέχρι τοῦ τέλους σχεδὸν τῆς ρηθείσης βασιλείας, κατὰ τὸν ὄγδοον αἰῶνα καὶ ἡ ἔκθεσις δὲ ἀκόμη τῶν γενομένων ἀποπειρῶν συντελεῖ ὅπως ἐπὶ μᾶλλον προσαποδείξῃ τὸ γεγονός διὰ οἱ Πάπαι ἀλληλοδιαδόχως ἦσαν οἱ πραγματικοὶ κυρίαρχοι τῆς Ρώμης, οἱ δικαιοῦχοι «διάδοχοι τῶν Καισάρων» — οἱ «πνευματικοὶ Καίσαρες» — καίτοι ἠξίουσαν νὰ προστατεύωσιν καὶ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κυβέρνησιν, ὁσάκις τοῦτο ἐξυπηρέτει τὰ συμφέροντά των. Ὅποτε δὲ τέλος οἱ Λομβαρδοὶ ἐπεδίωξαν νὰ καταλάβωσι τὴν Ρώμην, ὁ Πάπας ἔκαμεν ἐκκλησίαν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας ὅπως προστατεύσῃ τὴν ἐκκλησίαν (τὸν Παπισμόν), καὶ ὑποστηρίξῃ αὐτὸν εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἀδικόπον κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς «Πατρικῆς κληρονομίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου» ὡς τὴν ἀπεκάλουν, καὶ ἡ ὁποία ἠξίουσαν * διὰ ἐκκληροδοτήθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

Οἱ Γάλλοι βασιλεῖς, Πεπῖνος καὶ Καρολομάγνος, μετέφερον ἐκ περιτροπῆς τὰ στρατεύματά των πρὸς προστασίαν τῆς Παπικῆς κυριαρχίας καὶ κατειτρόπωσαν τοὺς Λομβαρδοὺς. Ὁ δεύτερος τῶν βασιλέων αὐτῶν ἦν ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τὸ 800 ὄν ἔτος μ. χ., ἐδώρησε ρητῶς εἰς τὸν Παπισμόν διαφόρους πολιτείας ἢ κράτη γνωστὰ ὡς «Παπικὰ Κράτη», περὶ ὧν ἀνεφέραμεν ἤδη — ἐπιπροσθέτως πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα τῆς Ρώμης, τὰ ὁποῖα διακατεῖχοντο ἀπὸ τοῦ Παπισμοῦ

* Ὅτι οἱ ἀξιώσεις ἐκεῖναι ἦσαν ψευδεῖς, καὶ βαιοῖόμεναι ἐπὶ πλαστογραφίῳν — «Τῶν πλαστῶν Διαταγμάτων» — ἀνομολογεῖται σήμερον γενικῶς, ἀκόμη καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Ρωμαιο-Καθολικῶν. Οὐδεμίαν τοιαύτην δωρεὰν ἐνήργησεν ὁ Κωνσταντῖνος. Ὁ Παπισμὸς ἐξίχθη εἰς τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐπὶ τῆς Ρώμης κυριαρχίαν, ὡς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν.

ἐμπράκτως ἀπὸ τοῦ 539 μ. χ. Οὕτω, λοιπόν, τὸ Βασιλεῖον τῶν Λομβαρδῶν, τὸ ἄλλο αὐτὸ «κέρα», δὲν παρεκώλυσε τὸ παπικὸν κέρασ, οὐδὲ κατέλαβε τὴν θέσιν ἐκείνου, ὡς τινες ὑπέθεσαν, καίτοι πρὸς σιγμὴν ἐφάνη δι' ὑπερίσχυσε κατ' αὐτοῦ.

Περὶ τῆς ἐφόδου ταύτης τῶν Λομβαρδῶν κατὰ τῆς Ρώμης, ὁ Γίββων λέγει. —

Ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα μετανοίας καὶ θεοσεβείας ἐπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Λουιπράνδου, βασιλέως τῶν Λομβαρδῶν. Ἐνοπλος, πρὸ τῆς πύλης τοῦ Βατικανοῦ, ὁ νικητῆς ἠκροάσθη τῆς φωνῆς Γρηγορίου τοῦ Α', ἀπέσυρε τὰ στρατεύματά του, παρητήθη τῆς κατακτιήσεώς του, ἐπεσκέφθη ἀκολούθως μετ' εὐλαβείας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ Πέτρου, καὶ, ἀφοῦ ἐξείλεσε τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, προσέφερε τὸ ξίφος καὶ τὸ δόρυ του, τὸν θώρακα καὶ τὸν μανδύαν του, τὸν ἀργυροῦν αὐτοῦ σταυρὸν καὶ τὸ χρυσοῦν στέμμα, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ ὅμως, ὁ Ἀσιόλφος, διεκήρυξεν ἑαυτὸν ἴσον ἐχθρὸν κατὰ τε τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοῦ πάπα : Ἡ Ρώμη προσε- κλήθη ἤδη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν νικητὴν Λομβαρδὸν ὡς τὸν νόμιμον αὐτῆς κυρίαρχον. Οἱ Ρωμαῖοι ἐδίστασαν . . . ἰκέτευσαν, παρεπονήθησαν, καὶ οἱ ἀπειλοῦντες αὐτοὺς βάρβαροι ἀνεχαιρίσθησαν διὰ τε τῶν ὄπλων καὶ διὰ διαπραγματεύσεων, **μέχοις οὐ οἱ Πάπαι** ἐξησφάλισαν τὴν φιλίαν συμμάχου τινὸς καὶ ἐκδικητοῦ πέραν τῶν Ἄλπεων».

Ὁ Πάπας (Στέφανος ὁ Γ.) ἐπεσκέφθη τὴν Γαλλίαν καὶ κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὴν ἀναγκαιοῦσαν βοήθειαν, καὶ ἐπέστρεψε, λέγει ὁ Γίββων, ἐπὶ κεφαλῆς Γαλλικοῦ στρατοῦ ὀδηγούμενου ὑπὸ τοῦ βασιλέως (Πεπίνου) προσωπικῶς. Οἱ Λομβαρδοὶ μετὰ ἀσθενῆ ἀντίστασιν, ὠμολόγησαν ἐπονεΐδιστον εἰρήνην, καὶ ὤμοσαν νὰ ἐπιστρέψωσι τὰς κατακτιήσεις καὶ σέβωνται τὴν ἱερότητα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς παράδειγμα τῶν ἀξιώσεων τῶν παπῶν καὶ τοῦ εἶδους τῆς ἐξουσίας δυνάμει τῆς ὁποίας ἠξίουσαν νὰ κυριαρχῶσι, παραθέτομεν πάλιν ἐκ τοῦ Γίββωνος ἐπιστολὴν τοῦ Πάπα Στεφάνου τοῦ Γ, ἀποσταλεῖσαν κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας. Οἱ Λομβαρδοὶ εἶχον προσβάλλει ἐκ νέου τὴν Ρώμην, μικρὸν μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, καὶ ὁ Πάπας ἐπεκαλέσθη νέαν βοήθειαν. Ἐγραψε λοιπὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, λέγων : —

« Ὁ Ἀπόστολος διαβεβαιοῖ τοὺς θειοὺς αὐτοῦ υἱούς, τὸν βασιλέα, τὸν κληρὸν καὶ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας, δι, καίτοι νεκρὸς κατὰ τὴν σάρκα, ζῆ εἰσέει κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ δι πάντες ὀφείλουσι ν' ἀκούσωσι καὶ ὑπακούσωσι τὴν φωνὴν τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ φρουροῦ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι ἡ Παρθένος, οἱ ἄγγελοι, οἱ ἅγιοι, οἱ μάρτυρες καὶ πᾶσα ἡ στρατιὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὁμοφώνως προβάλλουσι τὴν ἀπαίτησιν καὶ θ' ἀνομολογήσωσι τὴν ὑποχρέωσιν δι πλούτη, νίκη καὶ παράδεισος θέλουσι στέψει τὴν εὐσεβῆ αὐτῶν ἐπιχείρησιν, καὶ δι αἰωνία καταδίκη θέλει εἶσθαι ἡ ποινὴ τῆς ἀμελείας τῶν, ἐὰν ἀνεχθῶσιν ὅπως ὁ τάφος αὐτοῦ, ὁ ναὸς καὶ ὁ λαὸς του πέσωσιν εἰς χεῖρας τῶν ἀπίστων Λομβαρδῶν». Ὁ δὲ Γίββων ἐπάγεται: «Ἡ δευτέρα ἐκστρατεία τοῦ Πεπίνου δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ταχεῖα καὶ εὐτυχῆς τῆς πρώτης Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἰκανοποιήθη, καὶ ἡ Ρώμη ἐσώθη καὶ πάλιν».

Ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ τῆς Παπικῆς Κυριαρχίας ὑπῆρξε σκοτεινὴ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τὸ ζήτημα εἶναι τόσον σπουδαῖον, ὥστε ἀνάγκη ν' ἀναγνωρισθῆ εὐκρινῶς ἐκρίναμεν δι ἐπεβάλλετο ἡ παράθεσις σημειώσεων οἷαι αἱ ἀνωτέρω. Περαιίνοντες δὲ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅ,τι τὸ ἔτος 539 μ. χ. ἦν ἡ προφητικῶς ὑποδεικνυομένη χρονολογία, παραθέτομεν ἐπιβεβαιωτικὰς τούτου μαρτυρίας ἐκ Ρωμαιο-Καθολικῶν συγγραμμάτων, ὡς ἑξῆς:

« Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἡ πολιτικὴ ἐπιρροὴ τῶν παπῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀπέβη ἐπὶ μᾶλλον σπουδαιοτέρα, ἐκ τοῦ γεγονότος δι οἱ πάπαι εἶχον νὰ προσλάβωσιν ὑπὸ τὴν ἑαυτῶν προστασίαν τὴν δύσιτηνον χώραν. Ἰδίως δὲ τὴν Ρώμην καὶ τὰ πέριξ, ἔνθα τόσαι συχναὶ ἀλλαγαὶ κυριάρχων ἐλάμβανον χώραν, καὶ διηνεκῶς διετέλουσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἐπιδρομὰς βαναύσων καὶ κτηνωδῶν κατακτητῶν. Ἐνῶ δὲ οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀγ. Πέτρου τοιοῦτον ἐλάμβανον ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν κατοίκων τῆς Ἰταλίας, οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶχον καθολοκληρίαν παραμεληθῆ ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων, οἵτινες μόλον τοῦτο, ἐπρόβαλον ἀξιώσεις κυριαρχίας ἐπὶ τῆς χώρας. Καὶ ἀφοῦ μάλιστα Ἰουστινιανὸς ὁ Α' ἐπανεκίκησε μέρος τῆς Ἰταλίας [εἰς τὸ 539 μ. Χ.] καὶ μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς Ἑλληνικὴν Ἐπαρχίαν, ἡ τύχη τῶν κατοίκων κατ' οὐδὲν ἐβελτιώθη διότι οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες ἦσαν ἰκανοὶ νὰ ἐξανιλωσὶ μόνον διὰ φορολογίας τοὺς ὑπηκόους τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ραβέννας, κατ' οὐδένα ὁμως τρόπον ἠδύναντο νὰ παράσχωσιν αὐτοῖς τὴν ἀναγκαίαν προστασίαν.

« Ὑπὸ τὰς τοιαύτας περιστάσεις ἐγένετο ὥστε οἱ αὐτοκράτορες ἀπώλεσαν πᾶσαν πραγματικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἀπέμεινον κατ' ὄνομα μόνον κυριοὶ τῆς κεβερνήσεως, ἐνῶ οἱ Πάπαι δυνάμει τῶν ἐπικαιρῶν ἀναγκῶν, ἐγένοντο πραγματικῶς κάτοχοι τῆς ἐπὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους κυριαρχίας. Τὸ αὐτόματον αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῶν

γενναίων προσπαθειῶν, ἀνεγνωρίσθη, κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, ὡς νόμιμος ἀπόκτησις [ὑπὸ τοῦ Πεπίνου καὶ Καρολομάγνου] Ὁ Πεπῖνος, ὡς οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν, ἀπεκατέστησε τὸ κατακτηθὲν ἔδαφος εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Ἔδραν. Ἡ δωρεὰ ἢ ἀποκατάστασις αὕτη τοῦ Πεπίνου ἐπεκερώθη καὶ ηὔρυνθη ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Καρολομάγνου, ὅστις εἰς τὸ 774 μ. Χ. ἔθετο τέρμα εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ ἐξουσίαν τῶν Λομβαρδῶν. Κατὰ τὸν νόμιμον αὐτὸν τρόπον, λοιπὸν, ἰδρῦθη καὶ ἐγκατεστάθη βαθμιαίως, διὰ τῆς θείας προνοίας, **Ἡ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ**».

Ἡ ἀνωτέρω περικοπὴ ἐλήφθη ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» ὑπὸ Η. Brueck. Δρ. Θεολ. τόμ. Αὐς σελ. 250 — 1. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀναγνωρίζεται ὡς ἀθθεντία παρὰ τοῖς Ρωμαιο—Καθολικοῖς, καὶ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τε τὰ Κολλέγια καὶ τὰς Θεολογικὰς αὐτῶν σχολὰς, φέρει δ' ἐπίσης τὴν ἔγκρισιν τῶν παπικῶν ἀρχῶν, ἡ μαρτυρία αὐτοῦ εἶναι πολύτιμος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν βαθμίσιν προαγωγὴν τῆς κοσμικῆς τοῦ Παπισμοῦ ἐξουσίας, καὶ ἰδίως τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ηὔρυνθη ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πτώσις τῆς Ὀστρογοθικῆς βασιλείας εἰς τὸ 539 μ. Χ. ὑπεδηλοῦτο ἐξίσου εὐκρινῶς διὰ τῆς προφητικῆς καταμετρήσεως (τῶν 1260 ἐτῶν), καὶ εἶνε τὸ ἀκριβὲς χρονικὸν σημεῖον ὁπότε τὸ ἔρημοῦν καὶ, ἐνώπιον Θεοῦ, βδελυκτὸν αὐτὸ σύστημα «ἔστίθη».

Ἐν πλήρει πρὸς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἀρμονία, καὶ προσπαθῶν ὅπως ἀποδείξῃ σαφῶς τὸ γεγονός, καθ' ὃ ἡ Παπικὴ ἐξουσία ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρολομάγνου, ἄλλος τις καθολικὸς συγγραφεὺς, ἐν τῷ συγγράμματι του «Ἡ Ἔδρα τοῦ ἁγίου Πέτρου», καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ «Ἀύξησις τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας» κεφαλαίῳ (σελ. 173), λέγει:— «Ἡ Ρώμη ἐκυβερνᾷτο κατ' ὄνομα μόνον ὑπὸ Πατρικίου διοριζομένου παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος. Πράγματι ὁμως, διὰ τῆς ἀνάγκης τῶν περιστάσεων, οἱ πάπαι ἀπέβησαν οἱ ὑπατοὶ κυρίαρχοι τῆς πόλεως». Εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐξουσίας καὶ κυριαρχίας ταύτης, ὁ συγγραφεὺς προβαίνει εἰς τὴν παράθεσιν ἱστορικῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐξουσίας τῶν παπῶν, καὶ περὶ τῆς ἀδυναμίας τῶν ἀνοματικῶν ἀρχόν-

των. Ἀναφέρει δὲ τὸν πάπαν Γρηγόριον τὸν μέγαν (590 μ. Χ. — μετὰ πενήκοντα μόλις ἔτη ἀφοῦ ὁ παπισμὸς εἶχεν «στηθῆ») ὡς παράδειγμα ἐξουσίας κεκτημένης ἡδὴ παρὰ τῶν παπῶν, λέγων:

«Εὐρίσκομεν αὐτὸν ἐξαποστέλλοντα τὸν Λεόντιον ὡς διοικητὴν τῆς Νέπης (Nepi), εἰς Ἐτρουρίαν, καὶ ἐπιτάσσοντα εἰς τοὺς κατοίκους διὰ ἀφείλουσι νὰ ὑπακούωσιν αὐτὸν ὡς ἠθέλον ὑπακούει εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Καὶ πάλιν διορίζοντα τὸν Κωνσταντῖον εἰς τὴν σπουδαίαν θέσιν τοῦ διοικητοῦ τῆς Νεαπόλεως. Ἀκολουθῶντες εὐρίσκομεν αὐτὸν γράφοντα εἰς τοὺς ἐπισκόπους περὶ τῆς ὑπερασπίσεως καὶ λήψεως προνοίας ὑπὲρ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῶν πόλεων, καὶ ἐκδίδοντα διαταγὰς εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς διοικητάς, Ἐνὶ λόγῳ ὡς ἀποβάντα τὸν πραγματικὸν ἄρχοντα καὶ προσιάτην τῆς Ἰταλίας ὥστε νὰ ἔχη πληρέστατα δίκαιον λέγων, ὅποιοσδήποτε κατέχει τὴν ἡμετέραν θέσιν ὡς ποιμὴν, οὗτος ἀπασχολεῖται σοβαρῶς ὑπὸ ἐξωτερικῶν φροντίδων, ὥστε συχνάκις καθίσταται ἀβέβαιον εἶναι ἐκπληροῖ ἔργα ποιμένος ἢ καθήκοντα κοσμοῦ ἡγεμόνος».

Τόσον μεγάλη, ὡς ἀνωτέρω δηλ. ἐκτίθεται, ὑπῆρξεν ἡ αὐξήσις τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ βραχύτατον χρονικὸν διάστημα τῶν πενήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀρχῆς, κατὰ τὸ 539 μ. Χ. Δυνάμεθα ὁθεν νὰ ὤμεν ὑπερβέβαιοι ὅτι τὰ 1260 ἔτη, ἦτοι οἱ τρεῖς καὶ ἡμῖς καιροί, τῆς Παπικῆς κυριαρχίας, περιγράφονται τόσον σαφῶς, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτῶν.

Ὁ Δανιὴλ, ὅστις ἤκουσε τὴν τεθεῖσαν διορίαν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ βδελύγματος ὅπως ἐρημώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ καταθλίψῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, διείδεν ὅτι ἡ λῆξις τῆς τοιαύτης διορίας δὲν θὰ εἰσῆγαγεν εἰσέτι εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Μιχαὴλ (τοῦ Χριστοῦ), καὶ εἰς τὴν ἀνοδὸν τῶν ἀγίων εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ὅτι αὕτη ἠθέλε παράσχει μόνον ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ καταδυναστεύοντος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὅλον ὅ,τι οὗτος ἐπεθύμει νὰ ἐννοήσῃ: «Καὶ ἐγὼ ἤκουσα, ἀλλὰ [ἀκόμη] δὲν ἠνόησα τότε εἶπον, Κύριέ μου, ποῖον τὸ τέλος τούτων, [ἢ μετὰ ταῦτα]. Καὶ εἶπεν, Ὑπαγε Δανιὴλ [Σοὶ εἶναι ἀνωφελὲς νὰ προσπαθῆσῃς νὰ κατανοήσῃς τὸ ζήτημα], διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι, ἕως τοῦ Ἐσχάτου Και-

ροῦ. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἡ παντοτεινὴ θυσία θὰ ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως **στῆθῆ** [ἀπὸ τοῦ 539 μ. Χ.] θέλουσιν εἶσθαι χίλιαι διακόσμιαι καὶ ἑννεήκοντα ἡμέραι [ἔτη. Τότε] πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ [ἀποχωρήσει ἑαυτοὺς] καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ καὶ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἀσεβεῖ, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσει ἀλλ' οἱ συνειοὶ θέλουσι νοήσει [αὐτὰ]. Μακάριος [Ἑβρ. κείμ. ὦ! ὁποῖα μακαριότης εἰς ἐκεῖνον] ὅστις ὑπομείνη καὶ φθάση εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας καὶ τριάκοντα πέντε [1335]. Ἄλλὰ σὺ ὑπαγε [τὴν ὁδὸν σου] ἕως τοῦ τέλους, καὶ θέλεις ἀναπαυθῆ, καὶ θέλεις σταθῆ ἐν τῷ κλήρῳ σου [θέλεις πάλιν ἀναστηθῆ διὰ τὸν κληρὸν σου, τὴν μερίδα σου, τὴν ἀμοιβήν σου] εἰς [μετὰ] τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν».

Ὁ ἐπιμελὴς ἀναγνώστης θὰ παραιτηρῆση ὅτι αἱ 1290 καὶ 1335 αὐταὶ προφητικαὶ ἡμέραι ἢ πραγματικὰ ἔτη, ἔχουσι τὸ ἴδιον ἀρκυκλὸν σημεῖον, ὡς καὶ τὰ 1260 ἔτη τῆς παπικῆς ἰσχύος ὅπως καταθλίψη, δηλ., ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐστήθη—ἦτοι ἀπὸ τοῦ 539 μ. Χ. Ἐνθα δύο τινὰ γεγονότα ἀναφέρονται, κατὰ διαφόρους καιροὺς λαβόντα χώραν, ὡς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ—ἡ ἀφαίρεσις τῆς παντοτεινῆς θυσίας καὶ ἡ **στῆσις** τοῦ βδελύγματος—δέον πάντοτε νὰ ὑπολογίζωμεν ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀμφότερα ἠλήθευσαν. Ἡ ἀφαίρεσις τῆς παντοτεινῆς θυσίας, ὡς θέλομεν καταδείξει ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ, ἔλαβε χώραν ἔτη τινὰ πρὸ τῆς **στήσεως** τοῦ βδελύγματος κατὰ τὸ 539ον μ. Χ. Τὸ σπουδαῖον δ' αὐτὸ ζήτημα, ἦτο ἡ κυρία αἰτία ὥστε νὰ ὀνομασθῆ τὸ σύστημα τοῦτο «τὸ βδέλυγμα». Ἐδει ἐπομένως νὰ ὑπολογίσωμεν, καὶ ὑπολογίζομεν, «**τὴν στῆσιν**» τοῦ βδελύγματος ἀπὸ τοῦ τελευταίου τῶν δύο αὐτῶν γεγονότων.

Σημειωτέον δ' ἐπὶ πλέον ὅτι, ἀμφότεροι οἱ ὑπολογισμοὶ ἢ καταμετρήσεις αὗται παρέχονται ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Δανιήλ, τὴν ἀφορῶσαν τὸ τί ἤθελε συμβῆ εἰς τοὺς

* Περὶ τῆς τοιαύτης μεταφράσεως ἴδε ὅσα σχετικὰ λέγομεν ἐν τῷ προλόγῳ.

ἀγίους τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς δυνάμεως αὐτῶν (τῆς ἀληθείας) ἀπὸ τῆς Παπικῆς καταθλίψεως, (δηλ. μετὰ τὸ 1799) καὶ πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλείας τοῦ Μεσσίου — Μιχαήλ. Ἡ δοθεῖσα ἀπάντησις καὶ οὐσίαν ἦν ὅτι ὁ Δανιήλ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἤθελε ἐννοήσῃ τι περαιτέρω, εἰ μὴ ὅτι, **τριάκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ** ($1260 + 30 = 1290$) ἔργον τι καθαρισμοῦ, ἀγνισμοῦ καὶ πνευματικῆς λευκάνσεως ἤθελεν ἀρχίσει νὰ ἐνεργῆται μετὰ τὸν ἀγίου λαοῦ, ὡς συνέπεια τοῦ ὁποίου κατανόησις τις τῆς προφητείας ἤθελε χορηγηθῆ εἰς τοὺς συνειτούς μετὰ τῆς δοκιμαζομένης, καθαριζομένης καὶ χωριζομένης αὐτῆς τάξεως ἐντούτοις ἢ γνώσις αὕτη ἤθελε μεταδοθῆ οὕτως ὥστε οἱ ἀσεβεῖς καὶ μὴ κεκαθαρισμένοι δὲν ἤθελον δεχθῆ ἢ πιστεύσει αὐτὴν. Ἐπὶ πλέον δὲ κατεδείχθη εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ ὀρθὴ κατανόησις τῆς ὁράσεως ἤθελεν ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι πλήρης ἢ τελεία ὅτι πράγματι ἤθελε εἶσθαι ἑλλιπὴς εἰς τινα τῶν κυριωτέρων αὐτῆς συστατικῶν μέχρις ἐπὶ 45 ἔτη βραδύτερον ($1290 + 45 = 1335$), ἢ ἐπὶ 75 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ εἰς τὸ 1799 μ. χ. ($1260 + 75 = 1335$). Τοῦτο δὲ καὶ ὑποδηλοῦται λίαν εὐκρινῶς ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ κειμένῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ ζήτημα παρίσταται ὡς εἰάν οἱ φύλακες, οἵτινες ἔχουσιν ἴδει ἤδη κάτι, καὶ ἀναμένουσι μεθ' ὑπομονῆς, ἤθελον ἴδει αἴφνης (μετὰ τὴν πάροδον « τῶν 1335 ἡμερῶν ») ἐν πλήρει καὶ κατάδηλον θέαμα, πέραν τῶν ἰδίων αὐτῶν προσδοκιῶν. "Ω! ὁποία μακαριότης εἰς ἐκεῖνον, κλπ.»

Ἐπολογίζοντες ἀπὸ τοῦ 539 μ. χ. αἱ 1290 συμβολικαὶ ἡμέραι ἔληξαν εἰς τὸ 1829, αἱ δὲ 1335 ἡμέραι εἰς τὸ τέλος τοῦ 1878. Ἄς ἐξετάσῃ ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης, καὶ ἄς κρίνῃ ἐπιμελῶς, κατὰ πόσον αἱ χρονολογίαι αὗται ἐπιβεβαιοῦσι τὴν κατανόησιν τῆς ὁράσεως, καὶ πασῶν τῶν μετὰ τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ συνεχομένων προφητειῶν, ὡς ἐπίσης τὸν χωρισμὸν, τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν ὡς διὰ πυρὸς δοκιμασίαν, ἅτινα πάντα ἐνεργοῦνται ὅπως τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ ἀχθῶσιν εἰς τὴν παιδικήν, ταπεινόφρονα καὶ πλήρη ἐμπιστοσύνης κατάστασιν νοῦ καὶ παρδίας, τὴν τόσον ἀναγκαίαν ὅπως παρασκευασθῶσι νὰ δεχθῶσι καὶ κατανοήσωσι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν

παρ' Αὐτοῦ ὠρισμένον τρόπον καὶ χρόνον.

Θρησκευτικόν τι κίνημα ἀνεπτύχθη εἰς τὸ κορύφωμα τῆς ζωηρότητός του κατὰ τὸ 1844, οἱ θιασῶται τοῦ ὁποίου ἐγένοντο τότε, καὶ διετέλεσαν ἕκτοτε, γνωστοὶ ὡς Second Adventists καὶ Millerites, διότι ἀνέμενον ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἤθελε λάβει χώραν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, καὶ διότι κύριός τις ὀνόματι William Miller ἦν ὁ ἡγέτης καὶ ἀρχικὸς ὑποκινητὴς τοῦ ὄλου κινήματος. Τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον ἔσχεν τὴν ἀρχὴν του περὶ τὸ 1829, πρὸ τοῦ 1844 (ὁπότε οὗτοι προσεδόκουν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν) εἶχεν ἐφελκύσει τὴν προσοχὴν πασῶν τῶν τάξεων μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ἰδίως δὲ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς καὶ Μέσας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἔνθα εἶχε ἐξιχθῆ εἰς ζωηρὸν βαθμὸν προσδοκίας. Πολὺν ὁμοῦ χρόνον πρὸ τούτου, ὁ Καθηγητὴς Bengel, ἐν Tubingen τῆς Γερμανίας, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς προφητείας καὶ τὴν ἐρχομένην Βασιλείαν τοῦ Μεσσίου ἐνῶ ὁ διαπρεπὴς Ἱεραπόστολος Wolff ἔπρατε τὸ αὐτὸ ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ κέντρον, ἐν τούτοις, τοῦ ἔργου ὑπῆρξεν ἡ Ἀμερικὴ, ἔνθα οἱ κοινωνικοὶ πολιτικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ὄροι ἦσαν μᾶλλον εὐνοϊκοί, ἢ ἀλλαχοῦ, πρὸς ἀνεξάρτητον ἐνέργειαν εἰς τὴν μελέτην καὶ ἔρευνα τῶν Γραφῶν ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων ἀκριβῶς ὅπως τὸ περὶ τῆς πρώτης τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐλεύσεως κίνημα εἶχεν περιορισθῆ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καίτοι πάντες οἱ ἀπανταχοῦ θεοσεβεῖς Ἰσραηλῖται, ἤκουσαν περὶ αὐτοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον — Πράξ. β'. 5.

Πάντες γνωρίζουσί τι περὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἀδελφοῦ Μίλλερ. Ὁ Κύριος δὲν ἦλθε κατὰ τὸ 1844, καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐκάη διὰ πυρός, ὡς αὐτὸς ἀνέμενε, καὶ ὡς ἐδίδασκεν ἄλλους ν' ἀναμένωσι τοῦτο δὲ ὑπῆρξε μεγάλη ἀπογοήτευσίς διὰ τὸν «ἅγιον ἐκεῖνον λαόν,» οἵτινες μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως προσέμενον τὸν Χριστὸν («Μιχαὴλ») ὡς μέλλοντα νὰ ἐμφανισθῆ τότε καὶ ἀνυψώσῃ αὐτοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ. Ἀλλὰ, μεθ' ὄλην τὴν ἐπελθοῦσαν ἀποτυχίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, τὸ κίνημα ἔσχε τὰ σκοπούμενα αὐτοῦ ἀποτελέσματα — τῆς διεγέρσεως ἐνδιαφέροντος, ἀφ'

ένός, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, καὶ ἀφ-
 ετέρου τῆς προσάψεως μομφῆς καὶ περιφρονήσεως ἐπὶ τοῦ
 ζητήματος αὐτοῦ, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐσφαλμένων προσδοκιῶν.
 Λέγομεν τὰ σκοπούμενα ἀποτελέσμετα, διότι, ἐκτὸς πάσης
 ἀμφιβολίας, ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου ἦν ἐν αὐτῷ. Οὐχὶ μόνον δὲ
 εἰργάσθη ἔργον ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ἔργον τοῦ κινήμα-
 τος τῆς πρώτῃ ἐλεύσεως, δταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐγεννήθη,
 δταν οἱ μάγοι οἱ ἐξ Ἀνατολῶν ἤλθον, καὶ ὁπότε «ὁ λαὸς
 προσεδόκα αὐτὸν» (Ματθ. β'. 1, 2 Λουκ. γ'. 15), ἀλλ' ἀντα-
 πεκρίθη ὡσαύτως πρὸς τὸ ἔργον ἐκεῖνο καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον
 ἀκόμη, ὡς λαβὸν χώραν τριάκοντα ἀκριβῶς ἔτη πρὸ τῆς
 χρίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ἐν τῇ
 ἀρχῇ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὡς Μεσσίου. Τὸ «κίνημα ἐκεῖνο τοῦ
 Μίλλερ», ὡς περιφρονητικῶς ἀποκαλεῖται, ἐπέφερεν ὡσαύ-
 τως ἀτομικὴν εὐλογίαν εἰς τὸν «ἅγιον λαόν», ὅστις μετέσχεν
 αὐτοῦ: ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς ἐπιμελῆ ἔρευναν τῶν Γραφῶν,
 καὶ εἰς ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τὰς ἀνθρω-
 πίνους παραδόσεις ἐθέρμανε δὲ, ἔθρεψε καὶ ἤνωσε τὰς καρ-
 δίας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ εἰς ἀδελφικὴν πρὸς ἀλλήλους ἐπικοι-
 νωνίαν ἀπηλαγμένην ἐκκλησιαστικῶν διακρίσεων διότι οἱ εἰς τὸ
 κίνημα ἐκεῖνο λαβόντες ἐνδιαφέρον ἀνῆκον τότε εἰς ὅλας τὰς
 ἐκκλησιαστικὰς ἀποχρώσεις, καίτοι προεξῆρχον αὐτοῦ κυρίως
 οἱ Βαπτισταί. Ἀφ' ἧς δ' ἐποχῆς τὸ ἐν λόγῳ κίνημα ἔληξε,
 συνέβη ὥστε τινὲς ἐξ αὐτῶν νὰ διοργανώσωσιν ἑαυτοὺς καὶ
 ἀπετελέσωσι νέαν ἐκκλησιαστικὴν φατρίαν, ἀποτυφλοῦντες
 ἑαυτοὺς οὕτως εἰς τινὰς τῶν εὐλογιῶν, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς
 τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ «Θερισμοῦ».

Καίτοι δὲ, ὡς ὁ ἀναγνώστης θὰ ἔχη ἤδη παρατηρήσει,
 διαφωνοῦμεν πρὸς τὰς ἐρμηνείας καὶ τὰ ἐξαγόμενα τοῦ κ.
 Μίλλερ, ἐπὶ ἐκάστου σχεδὸν σημείου, ὡς βλέποντες τὸν τε
 σκοπὸν, ὡς ἐπίσης τὸν τρόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς
 ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὑπὸ λίαν διάφορον φῶς—ἀνα-
 γνωρίζομεν, ἐν τούτοις, ὅτι τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἐγένετο συμφῶ-
 νως πρὸς τὴν θείαν διάταξιν, καὶ ὅτι ἐπετέλεσεν σπουδιαότα-
 τον ἔργον ὡς πρὸς τὸν ἀγνισμὸν, τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν
 δοκιμασίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν προπαρασκευὴν

λαοῦ προσδοκῶντος καὶ ἡτοιμασμένου διὰ τὸν Κύριον. Καὶ οὐχὶ μόνον ἐπετέλεσεν ἔργον καθαρισμοῦ καὶ δοκιμασίας ἐν τῇ αὐτοῦ ἐποχῇ, ἀλλ' ἐπίσης διὰ τῆς περιφρονήσεως, ἣτις συνεπέα τούτου προσεγένετο ἐπὶ τῆς σπουδῆς καὶ ἐρεῦνης τῶν προφητειῶν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐχρησίμευσεν ἔκτοτε ὡς μέσον, οἰονεὶ, πρὸς δοκιμασίαν καὶ ἀνάδειξιν τῶν καθιερωμένων εἰς τὸν Κύριον τέκνων Του, ἀνεξαρτήτως οἰασοῦν αὐτῶν συναφείας πρὸς τὰς δοξασίας καὶ προσδοκίας τοῦ κ. Μίλλερ.

«Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπλῆ μνεία τοῦ ἀντικειμένου τῶν προφητειῶν, τῆς ἐλεύσεως δηλ. τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Χιλιετοῦς αὐτοῦ Βασιλείας, προκαλεῖ ἤδη τὴν περιφρόνησιν τῶν κατὰ κόσμον σοφῶν, ἰδίως ἐν τῇ κατ' ὄνομα Ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο δ' ἀναμφιβόλως ἦν ἔργον τῆς προνοίας τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς σκοπὸν μεγάλως προσομοιάζοντα τὴν ἀποστολὴν πρὸς καιρὸν τοῦ παιδίου Ἰησοῦ εἰς Ναζαρέτ, «ἵνα κληθῆ Ναζωραῖος», καίτοι πράγματι γεννηθὲν ἐν τῇ περιωνύμφῳ πόλει τῆς Βηθλεέμ. Τοῦτο δὲ προδήλως ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἡ ἀλήθεια ἀποχωρήσῃ τοὺς «ἀληθῶς Ἰσραηλίτας» ἀπὸ τοῦ ἀχύρου τοῦ ἐκλεκτοῦ ἔθνους τοῦ Κυρίου. Τὸ ἄχυρον ἐξεδιώχθη οὕτω διὰ τῆς διαδόσεως διὸ ὁ Κύριος ἡμῶν ἦν Ναζωραῖος, διότι οἱ τοιοῦτοι ἐσκέπτοντο, «Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ σήμερον ἐρωτῶσιν τινες περιφρονητικῶς, «Δύναται γὰρ προέλθῃ ἀγαθὸν τι ἐκ τῶν θιασωτῶν τῶν δοξαστῶν τῶν Adventists; καὶ ἀπορρίπτουσιν οὕτως ἀνεξετάστως τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου, τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Ἄλλ' οἱ ταπεινόφρονες, οἱ ἅγιοι καὶ συνετοὶ ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, καίτοι μωροὶ ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ κόσμου, οὐδεμίαν τοιαύτην στάσιν λαμβάνουσιν.

Τὸ ἐν λόγῳ ὁμως «κίνημα τοῦ Μίλλερ» ἦν πλέον τι τούτου: ἦν ἡ ἀρχὴ τῆς ὀρθῆς κατανοήσεως τῆς ὁράσεως τοῦ Δανιήλ, καὶ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς προφητείας ἀκριβῶς ὀριζόμενον χρόνον. Ἡ παρὰ τοῦ κ. Μίλλερ ἐφαρμογὴ τῶν τριῶν καὶ ἡμίσεος καιρῶν (τῶν 1260 ἡμερῶν) ἦν κατ' οὐσίαν ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω παρεθέσαμεν οὗτος ὁμως διέπραξε

τὸ λάθος μὴ ὑπολογίσας τὰς περιόδους τῶν 1290 καὶ 1335 ἐτῶν ἐξ ἀφειτηρίας τοῦ ἰδίου χρονικοῦ σημείου. Ἐὰν οὕτως ἔπρατε θὰ ἦτο ἐν πλήρει δικαίῳ. Τοῦναντίον, οὗτος ὑπελόγησεν αὐτὰς ὡς ἀρχομένας τριάκοντα ἔτη ἐνωρίτερον — περὶ τὸ 509 ον μ. χ. ἀντὶ τοῦ 539 οῦ, ὁ ὁποῖος ὑπολογισμὸς ἔφερε τὰς 1335 ἡμέρας ληγούσας εἰς τὸ 1844, ἀντὶ τοῦ 1874 * μ. χ. Οὐχ ἦτον, τοῦτο ἦν ἡ ἀρχὴ τῆς ὀρθῆς κατανοήσεως τῆς προφητείας διότι, ἐπὶ τέλους, ἡ περίοδος τῶν 1260 ἐτῶν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς διείδεν ὀρθῶς, ἦν ἡ κλείς ἡ διακήρυξις δὲ τῆς ἀληθείας ταύτης (ἂν καὶ ἐν συνδυασμῶ μετὰ πλανῶν, ἐσφαλμένων ἐφαρμογῶν καὶ ψευδῶν πορισμάτων), ἔσχεν ὡς ἀποτελέσμα τὸν χωρισμὸν καὶ καθαρισμὸν «πολλῶν», καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος εἶχε προεῖπει.

Μὴ ἐννοῶν τὸν τρόπον οὐδὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλὰ προσδοκῶν αἰφνιδίαν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, καὶ τὸ τέλος τοῦ παντὸς ἐν μιᾷ καὶ μόνη ἡμέρᾳ, οὗτος ὑπέθεσεν ὅτι ὄλαι αἱ περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητεῖται ἀνάγκη νὰ καταλήγωσιν ἐκεῖ. Αἱ προσπάθειαι δ' ἐπομένως καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ἀπέβλεπον νὰ ἐξαναγκάσῃ πάσας ταύτας ὅπως προσαρμολογῶσιν εἰς τὸν κοινὸν αὐτὸν τελικὸν σταθμὸν: ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ ἀποτυχία αὐτοῦ, — πέραν τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς δὲν ἠϋδόκησε νὰ φωτίσῃ τότε ἄλλον τινά, διότι ὁ πρὸς περαιτέρω φωτισμὸν ὠρισμένος καιρὸς δὲν εἶχεν εἰσεῖτι ἐπισιῆ.

Ὁ κ. Μίλλερ ἦν θερμὸν καὶ εὐηπόληπτον μέλος τῆς Βαπτιστικῆς Ἐκκλησίας ὧν δὲ ἐπιμελῆς ἐρευνήτης τῶν Γραφῶν, αἱ προφητεῖται ἤρξαντο διανοιγόμεναι ἐνώπιόν του. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπέισθη ὁ ἴδιος τελείως περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν, ἤρξατο διαδίδων τὰς δοξασίας αὐτοῦ μετὰ τῶν ἱεροκηρύκων, κυριῶς Βαπτιστῶν τοιούτων κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μετὰ τῶν πᾶσιν τῶν τάξεων καὶ πᾶσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποχρώσεων. Καθ' ὅσον δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ

* Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὔρωμεν τὰ συγγράμματα τοῦ κ. Μίλλερ ὅπως παραβάλωμεν τὰς ἐρμηνείας αὐτοῦ. Ἡδυνήθημεν ἀπλῶς νὰ μάθωμεν τὰς χρονολογίας ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτος ἐφήρμοξε τοὺς πραγματικοὺς ἀριθμοὺς.

διεδίδετο, οὗτος, μετὰ πολλῶν αὐτοῦ συνεργατῶν, ἤρχισε ταξιδεύων καὶ κηρύττων πανταχοῦ. Ἡ ἀρξὴ τοῦ ἔργου τούτου μεταξὺ τῶν Βαπτιστῶν ἱεροκηρύκων ἐγένετο, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων του, περὶ τὰ 1829, τοῦ Πρεσβυτέρου κ. Fuller τῆς ἐν Poultney, Vt. Βαπτιστικῆς Ἐκκλησίας, ἐν Ἀμερικῇ, ὄντος τοῦ πρώτου πρὸς αὐτὸν ὁμοφρονήσαντος, καὶ ἀρχίσαντος νὰ κηρύττῃ τὰς δοξασίας αὐτοῦ δημοσίως. Ἐν ἐπιστολῇ γραφείσῃ τρία ἔτη μετὰ ταῦτα, ὁ κ. Μίλλερ λέγει:

«Ὁ Κύριος διασκορπίζει τὸν σπόρον. Δύναμαι ἤδη νὰ ἀπαριθμῶσθε ὀκτώ ποιμένας κηρύττοντας τὴν ἀλήθειαν ταύτην, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον, ἐκτὸς ἑμαυτοῦ. Γνωρίζω δὲ περισσοτέρους τῶν ἑκατὸν ἀδελφῶν ἀτομικῶς, οἵτινες ὁμολογοῦσιν διὰ ἀπεδέχθησαν τὰς δοξασίας μου, Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, «Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἰσχυρὰ καὶ θέλει ὑπερισχύσει».

Τοιοῦτοτρόπως ὄθεν καταφαίνεται διὰ τὸ ἔργον τοῦ χωρισμοῦ καὶ καθαρισμοῦ διὰ τοῦ «κινήματος Μίλλερ», ἔσχε τὴν ἀρχὴν του κατὰ τὸν προλεχθέντα χρόνον, — εἰς τὸ τέλος τῶν 1290 ἡμερῶν, δηλ. εἰς τὸ 1829.

Τὶ νὰ εἴπωμεν ὁμῶς περὶ τῆς ἐκθύμου προσδοκίας μέχρις οὗ φθάσωσιν αἱ 1335 ἡμέραι; Τίνες προσέμειναν τοιοῦτοτρόπως.

Τινὲς ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τοῦ «ἀγίου λαοῦ», μεταξὺ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος, καίτοι μὴ συνδεόμενος πρὸς τὸ «κίνημα Μίλλερ», οὐδὲ πρὸς τὴν ἀκολούθως ὀργανωθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀπόχρωσιν, ἣτις ἀποκαλεῖ ἑαυτὴν «ἐκκλησίαν τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ» (Second Advent Church), ἀνέμενον καὶ ἐκθύμως προσεδόκων τὴν Βασιλείαν τοῦ Μιχαὴλ μετὰ χαρᾶς δὲ μαρτυροῦμεν περὶ τῆς «μακαριότητος» τῆς ἐκ τῆς θαυμασίως εὐκρinoῦς ἀποκαλύψεως τοῦ σχεδίου τοῦ Οὐρανοῦ ἡμῶν πατρὸς τῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου 1874 — τοῦ τέλους τῶν 1335 ἐτῶν.

Λέξεις καταλλήλους ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν μακαριότητα ταύτην δὲν εὐρίσκομεν. Μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀνεξωγογήθησαν ἐν πνεύματι διὰ τοῦ νέου τούτου οἴνου τῆς Βασιλείας, θὰ ἠδύναντο νὰ κατανοήσωσι καὶ ἐκτιμήσωσι ταύτην, ἐὰν ἡδυ-

νάμεθα νὰ περιγράψωμεν αὐτήν. Εἶναι τι, ἐπομένως, τὸ ὁποῖον δέον νὰ αἰσθανθῆ τις μᾶλλον ὁ ἴδιος, ἢ νὰ ἀκούσῃ περὶ τούτου παρ' ἄλλων. Ἦτο εἰς τὸ τέλος τῶν 1335 προφητικῶν καὶ συμβολικῶν ἡμερῶν καὶ ἐφεξῆς, ὅποτε αἱ πολῦτιμοὶ ἀλήθειαι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡμεῖς ζῶμεν ἤδη ἐν τῷ καιρῷ τοῦ «θερισμοῦ» τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Μιχαήλ (τοῦ Χριστοῦ), συνέβη νὰ γνωσθῶσιν.

Ἐποία μακαριότης τῆς εὐλογητῆς αὐτῆς ἐποχῆς! Ἐποία ἁρμονία, ὁποία ὠραιότης, ὁποῖον μεγαλεῖον τοῦ θείου σχεδίου, ὡς τοῦτο ἤρξατο ἀποκαλυπτόμενον ἅμα ὡς ἔφθασε τὸ τέλος τῶν 1335 ἡμερῶν! Πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν «μακαριότητα» ταύτην, καὶ, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπόκειται εἰς τὰς δυνάμεις ἡμῶν, τὴν πληρεστέραν ἀποκάλυψιν τοῦ θείου σχεδίου, τοῦ ὁποίου ἐπέστη ὁ ὠρισμένος καιρὸς ὅπως κατὰ, νοηθῆ παρὰ παντὸς τοῦ ἤδη ζῶντος «ἁγίου λαοῦ,» δημοσιεύεται ἡ σειρὰ αὕτη τῶν τόμων τῆς «ΧΑΡΑΥΓΗΣ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΟΣ». Οὐδεὶς ἐντὸς τοῦ «ἁγίου λαοῦ» δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν μακαριότητα ταύτην. Αὕτη παρέχεται ὡς χάρις. «Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσῃ». Καὶ ἐκεῖνοι εἰσέτι ἐκ τοῦ «ἁγίου λαοῦ,» οἵτινες ἔχουσι κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, οἵτινες «ἀδυνέτως» ἴστανται ἐν ταῖς βουλαῖς τῶν ἀσεβῶν, καὶ κάθηνται ἐν ταῖς καθέδραις τῶν χλευαστῶν, δὲν θέλουσιν ἐννοήσῃ, οὐδὲ θὰ δυνηθῶσιν ποτε νὰ ἐκφρασθῶσιν περὶ τῆς μακαριότητος ταύτης, ἥτις προσήκει ἤδη μόνον εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν «ἁγίων,» τῶν ἀληθῶς «συνετῶν,» οἵτινες εὐφραίνονται ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου καὶ ἐν αὐτῷ μελετῶσιν ἡμέραν καὶ νύκτα—(Ψαλμ. α'. 1, 2).

Ἡ ἀγγελία αὕτη περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Μιχαήλ, διανοηγομένη καὶ κατανοουμένη βαθμιαίως ἀπὸ τοῦ 1829 καὶ ἐφεξῆς, παρίσταται συμβολικῶς ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως (Κεφ. ι'. 2, 8—10) ὡς «βιβλαρίδιον», τὸ ὁποῖον, οἱ «συνετοὶ» ἐκ τοῦ «ἁγίου λαοῦ», ἐκπροσωπούμενοι ἐκεῖ διὰ τοῦ Ἰωάννου, διατάσσονται νὰ φάγωσιν. Ἡ δὲ πεῖρα τοῦ Ἰωάννου, ὡς αὕτη ἐκφέρεται εἰς τὸ 10ον ἐδάφιον, εἶναι ἡ πεῖρα πάντων οἵτινες δέχονται τὰς ἀληθείας ταύτας. Αὗται ἐπιφέρουσι θαν-

μασίαν γλυκύτητα : ὦ ! ὁποία μακαριότης ! Ἀλλὰ τὰ μετέπειτα ἀποτελέσματα εἶνε πάντοτε, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον μῖγμα τῆς πικρίας τῶν διωγμῶν μετὰ τῆς γλυκύτητος ταύτης. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν μεθ' ὑπομονῆς ἐμμενόντων μέξρι τέλους εἶναι ὁ καθαρισμός, ὁ ἀγνισμός καὶ ἡ λεύκανσις αὐτῶν, ὅπως ἐτοιμάσωσιν οὕτω τὴν νύμφην τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸν γάμον, καὶ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῆς, τὴν ὠρισμένην νὰ γεῖνη περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας τῆς ἐτοιμασίας.

Περὶ τῆς ἀποτυχίας καὶ διαψεύσεως ταύτης τῶν προσδοκίῶν τῶν τότε προσμενόντων, ἡ ὁποία, ὡς ἀπεδείξαμεν, ἀπέβη οὐχ' ἥτιον εὐλογία καὶ ἀρχὴ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῆς ὁράσεως, ὁ προφήτης Ἀββακούμ ὠδηγήθη νὰ γράψῃ λόγους ἐνθαρρυντικούς, λέγων (κεφ β'. 2), «Γράψον τὴν δρασιν, καὶ ἔκθεσον αὐτὴν ἐπὶ πινακιδίων, ὥστε καὶ τρέχων νὰ ἀναγινώσκῃ τις αὐτὴν [ἐὰν ἐπιθυμῇ]..... Ἄν καὶ ἀργοπορῇ, πρόσμενον αὐτὴν. [« ὦ ! ὁποία μακαριότης εἰς ἐκεῖνον ὅστις ὑπομείνῃ καὶ φθάσῃ εἰς 1335 ἡμέρας! »], διότι βεβαίως θέλει ἐλθεῖ, δὲν θέλει βραδύνει ». Ἡ φαινομενικὴ αὐτῆς ἀργοπορία καὶ βραδύτης δὲν ἦτο καὶ πράγματι τοιαύτη, ἀλλὰ σφάλμα ἐν μέρει ἐκ μέρους τοῦ κ. Μίλλερ, τὸ ὁποῖον προεγνώσθη καὶ ἐπειράπη παρὰ Κυρίου πρὸς δοκιμασίαν τοῦ «ἀγίου αὐτοῦ λαοῦ».

Ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἀφιερώσεως, μελέτης τῶν Γραφῶν καὶ πίστεως, ἅτινα τὸ κίνημα τοῦτο ἔσχεν ὡς καρπούς, παραθέτομεν ἐνταῦθα περικοπὴν τινα ἐκ τινος ἐπιστολῆς γραφείσης παρὰ τοῦ κ. Μίλλερ, μετὰ τὴν διάψευσιν τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ, κατὰ τὸ 1844, καὶ ἀπευθυνομένην πρὸς ἐκείνους οἵτινες εἶχον οὕτω διαψευσθῆ τὰς ἐλπίδας των μετ' αὐτοῦ, ἔχουσαν δὲ ὡς ἑξῆς : —

«Εὐχαριστοῦμεν πάντοτε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὑμῶν, ἀκούοντες, ὡς ἤδη ἠκούσαμεν, διὸ ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων ὑμῶν καὶ ἡμῶν παρήγαγεν ἐν ὑμῖν, ἐλπίζομεν δὲ διὸ καὶ εἰς πάντας ἡμᾶς, βαθεῖαν ταπείνωσιν καὶ ἐπισταμένην ἐξέτασιν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Καίτοι δὲ ἐταπεινώθημεν, καὶ ἐν τινι μέτρῳ ἐθλίβημεν, ἐκ τῶν ὄνειδισμῶν καὶ σκωμμάτων πονηρῶς γενεᾶς καὶ διεστραμμένης, δὲν κατεπιτοήθημεν ὅπως οὐδὲ ἀπεθαρρύνθημεν. Πάντες ὑμεῖς, ἐρωτώμενοι περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, δύνασθε, ἀνοίγοντες τὰς Γραφὰς ὑμῶν, νὰ δεικνύητε μετὰ

πάσης πραότιτος καὶ φόβου εἰς τὸν ἐρωτῶντα, διατὶ πιστεύετε εἰς τὴν ἔνδοξον ἐπιφάνειαν τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ παραπέμπητε τὸν ἐρωτῶντα εἰς τὸν ποιμένα σας διὰ τοὺς λόγους τῆς ἐλπίδος ἡμῶν. Τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ἡμῶν εἶνε αἱ Γραφαί..... ἡ φιλοσοφία ἡμῶν εἶναι ἡ σοφία ἡ ἐρχομένη ἄνωθεν παρὰ Θεοῦ. Ὁ σύνδεσμος τῆς ἐνόητος ὑμῶν εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων, ὁ διδάσκαλος ὑμῶν εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὁ Καθηγητὴς ὑμῶν εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς Προιρέπομεν ὄθεν ὑμᾶς, δι' ὅλης τῆς ἀγάπης καὶ κοινωνίας τῶν ἁγίων, νὰ ἐμμένητε στερεῶς εἰς τὴν ἐλπίδα ταύτην. Αὕτη ἐγγυᾶται ἡμῖν διὰ πάσης ὑποσχέσεως ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Θεοῦ : Αὕτη ἐξασφαλίζεται ἡμῖν διὰ τῶν δύο ἀμεταθέτων πραγμάτων, — τῆς βουλῆς καὶ τοῦ ὄρκου τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον εἰς Αὐτὸν νὰ ψευσθῇ. Αὕτη ἐπεκυρώθη καὶ ἐσφραγίσθη διὰ τοῦ θανάτου, τοῦ αἵματος, τῆς ἀναστασεως καὶ ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μηδέποτε φοβηθῆτε, ἀδελφοί ὁ Θεὸς ἐδίδαξεν ὑμᾶς τί νὰ λέγητε. Πράξατε ὡς Αὐτὸς σᾶς διατάσσει, καὶ αὐτὸς θὰ φροντίσῃ περὶ τῶν συνεπειῶν. Εἶπετε πρὸς αὐτοὺς. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, « Πλησιάζουσιν αἱ ἡμέραι, καὶ ἡ ἐκπλήρωσις πάσης ὁράσεως » [ἴδε Ἰεζεκλ. ιβ' 22, 23] Εἰς ἐμὲ εἶναι σχεδὸν ἀπόδειξις τοῦτο ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου εἶναι εἰς ὄλον τὸ ζήτημα αὐτό. Πολλοὶ χιλιάδες ἀνθρώπων ἐκινήθησαν νὰ μελετήσωσι τὰς Γραφὰς διὰ τῶν κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν γενομένων κηρυγμάτων.... Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ διέγραψε τὴν ὁδὸν ὑμῶν κατὰ μέγα μέρος, τὴν ὁποῖαν προώοισε διὰ τοιοῦτον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον Αὐτὸς θέλει ἐπιτελέσει εἰς τὸν ἴδιον Αὐτοῦ καιρὸν καὶ τρόπον.»

« Μία τῶν παραβολῶν τοῦ Κυρίου ὑμῶν ἐδόθη ρητῶς ὅπως ἐξεικονίσῃ τὴν περίοδον ταύτην τῆς προσδοκίας ἀπὸ τῆς διαψεύσεως αὐτῆς κατὰ τὸ 1844 μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸ τέλος τῶν 1335 ἡμερῶν ». Ἐννοοῦμεν τὴν

ΠΑΡΑΒΟΛΗΝ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

— Ματθ. κε' 1—12 —

Ἡ παραβολὴ αὕτη ἄρχεται διὰ τοῦ « τότε, » ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις καὶ ἐφαρμογὴ αὐτῆς δὲν ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἀμέσως, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλὰ εἰς τινα καιρὸν ἐν τῷ μέλλοντι. Τότε ὁμοιωθῆσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν [ἐν τῇ ἐμβρυώδει αὐτῆς καταστάσει—ἐκπροσωπουμένη παρὰ τινων ἢ παρὰ πάντων τῶν τοῦ ἁγίου λαοῦ, οἵτινες εἰσι δύναμις διὰ κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἐκείνῃ] δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν

ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν τοῦ νυμφίου πέντε δὲ ἐξ αὐτῶν ἦσαν μωραὶ καὶ πέντε φρόνιμοι».

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν ἔχουσι σημασίαν τινὰ, οὐδὲ αἱ ἀναλογίαι. Ἡ παραβολὴ διδάσκει περὶ κινήματός τινος μεταξὺ τῶν κληρονόμων τῆς Βασιλείας, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ νὰ συναντήσωσι τὸν Νυμφίον—κινήματος, ἐν τῷ ὁποίῳ δύο τινὲς τάξεις ἤθελον ἐκδηλωθῆ, αἵτινες ἐνταῦθα ὀρίζονται «φρόνιμοι» καὶ «μωραί». Ἡ λέξις «παρθένος» σημαίνει ἀγνός, καθαρός ὥστε ἀμφότεροι οἱ παριστώμενοι οὕτως ἐν τῇ παραβολῇ, αἱ τε μωραὶ καὶ αἱ φρόνιμοι, ἐκπροσωποῦσι τὸν «ἅγιον λαόν». Πράγματι δὲ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀγαπώντων τὸν Νυμφίον, καὶ ἐπιθυμούντων τὴν συνάντησιν αὐτοῦ, δύναται ν' ἀγαπῶσι τὴν ἁμαρτίαν, καίτοι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰσι μωραὶ παρθένοι.

Τὸ παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν σημειούμενον κίνημα ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὸ κίνημα τὸ ἀρξάμενον διὰ τοῦ «κινήματος Μίλλερ», καὶ τὸ ὁποῖον εἰσέτι ἐξακολουθεῖ προβοῖνον. Τὸ κίνημα ἐκεῖνο, καίτοι ἀρξάμενον ὑπὸ Βαπτιστοῦ ποιμένος, ἦτο κίνημα ἀχρωμάτιστον ἐκκλησιαστικῶς, ὡς ἐνωθέντων ἐν αὐτῷ πάντων τῶν πιστῶν καὶ εὐσεβεστάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐξ ὄλων τῶν Ἐκκλησ. ἀποχρώσεων. Ἱστορικαὶ ἀφηγήσεις περὶ τῶν χρόνων ἐκείνων, καὶ ἀφορῶσαι τὴν ζωηρότητα τοῦ ζήλου των, κλπ., πληροῦσι τὰς καρδίας ἡμῶν θαυμασμοῦ πρὸς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, οἵτινες διεπνέοντο ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας ὥστε νὰ ἐκδηλοῦσιν ἐμπράκτως τὰς πεποιθήσεις των, καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν πρὸς τὰς πεποιθήσεις ἐκείνας. Τὸ χρῆμα ἐξεχύνετο ὡς ὕδωρ πρὸς τύπωσιν φυλλαδίων καὶ ἐφημερίδων εἰς διαφόρους γλώσσας, καὶ πρὸς ἀποστολὴν τῆς ἀγγελίας ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον. Λέγεται δὲ ὅτι πνεῦμα ἀναζωπυρώσεως εἶχεν ἐξαπλωθῆ εἰς πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποχρώσεις, καὶ ὅτι εἰς τινὰς ἐκκλησ. συναθροίσεις, ἐν ταῖς ὁποίαις πάντες οἱ ἐκκλησιαζόμενοι διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τοιαύτης διδασκαλίας, ὅσον ἐξ αὐτῶν εἶχον χρήματα περισσά, συνεσώρευον αὐτὰ ἐπὶ τινος τραπέζης ἐνώπιον τοῦ ἄμβωνος, ἐνθα ταῦτα ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν πάντων ὅσον εἶχον ἀνάγκην χρημάτων ἢ εἰλικρίνεια δὲ καὶ ὁ

ζῆλος τῶν πιστῶν κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἦν τοιοῦτος ὥστε, ὡς λέγεται, τὰ τοιουτοτρόπως εἰς τὸν Κύριον ἀφιερούμενα χρήματα οὐδεμίαν ἐχρειάζουτο φύλαξιν, καθότι οἱ μὴ ἔχοντες ἀνάγκην αὐτῶν οὐδὲ τὰ ἡγγίζον κἄν.

Αἱ παρθένοι τῆς παραβολῆς παρίστανται ὡς ἔχουσαι πᾶσαι λαμπάδας κοσμημένας καὶ δίδουσαι εἰς αὐτὰς φῶς. Αἱ λαμπάδες αὐταὶ παριστῶσι τὰς Γραφὰς («Λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ Λόγος Σου»), καὶ τοιαύτη γενικὴ κόσμησις ἢ διευθέτησις τῶν λαμπάδων—ἔρευνα τῶν Γραφῶν—παρὰ πασῶν τῶν τάξεων τῶν Χριστιανῶν οὐδέποτε, πιθανῶς, πρότυρον ἔλαβε χώραν. Τὸ ἔλαιον παριστᾷ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας. Τοῦτο ἦτο κατάδηλον, τότε, εἰς τὰς λαμπάδας πάντων πάντες ὁμῶς δὲν εἶχον τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἐν ἑαυτοῖς—«ἐν τοῖς ἀγγείοις ἑαυτῶν».

Ἡ ἀποτυχία ἢ διάψευσις τῶν προσδοκιῶν τοῦ 1844 ἐντίθεται συντόμως ἐν τῇ παραβολῇ, διὰ τῆς δηλώσεως ὅτι τὸ Νυμφίος ἐχρόνιζεν», ἐβράδυνεν, — ἐφαίνεται δηλ. εἰς τοὺς προσδοκῶντας ὡς χρονίζων. Ἡ δὲ σύγχυσις καὶ σκοτία, ἃς ἔδοκίμασαν πάντες, καὶ αἱ τόσαι ψευδεῖς καὶ φαντασιώδεις θεωρίαι, εἰς ἃς ἐξειτράπησάν τινες ἐκ τῶν κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν διαψευσθέντων τὰς ἐλπίδας των, δεικνύονται ἐν τῇ παραβολῇ διὰ τῶν φράσεων: «Χρονίζοντος δὲ τοῦ Νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον». Καὶ οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ ἐν τῷ σκοτίει καὶ τῷ νυσταγμῷ των πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ὠνειρεύοντο παράδοξα καὶ παράλογα πράγματα.

Ἡ παραβολὴ ὁμῶς δεικνύει δεύτερόν τι κίνημα, παρόμοιον, καὶ ἐνταυτῷ διάφορον, ὡς λαμβάνον χώραν μεταξὺ τῶν ἰδίων παρθένων. Ἡ αὐτὴ ἐν γένει τάξις ἀναφέρεται καὶ πάλιν εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως καὶ ἀνάγκην καὶ τὰ ἴδια ἄτομα. Ὡς δὲ τὸ πρῶτον κίνημα ἦν ἀποτέλεσμα φωτὸς ἐπὶ τῶν προφητειῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Μεσσοῦ ὡς τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας, οὕτω συνέβη καὶ ὡς πρὸς τὸ δεύτερον κίνημα. Ὑπάρχουσιν ἐντούτοις διαφοραὶ τινες μεταξὺ τῶν δύο. Ἐν τῷ πρώτῳ κινήματι αἱ λαμπάδες πασῶν τῶν παρθένων ἔκαιον ἐξίσου, καὶ ἡ ὁμὰς ἢ προσδοκῶσα τὸν Νυμφίον ἦν ἀναμίξ' ἐνῶ

ἐν τῷ δευτέρῳ κινήματι, καίτοι πάντες θὰ ἐξεγερθῶσι, μόνον ἐκεῖνοι θὰ ἐξέλθωσιν, οἵτινες ἔχουσι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, ὡς ἐπίσης γνῶσιν τῶν Γραφῶν — κεκοσμημένην λαμπάδα. Διάψευσις τῶν ἐλπίδων προελέχθη διὰ τὸ πρῶτον κίνημα, καὶ ἡ ἀναμονὴ διὰ τὰς 1335 ἡμέρας ἦν ἀναγκαία, ἀλλὰ τὸ δεύτερον κίνημα δὲν ἀπέτυχε εἰς τὴν προσδοκίαν, καὶ παρομοία ἀναμονὴ δὲν ἦτο πλέον ἀναγκαία, διότι ἡ ἐκπλήρωσις ἐπῆλθεν ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τῶν 1335 προφητικῶν ἡμερῶν — κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1874. Ἦτο ἀκριβῶς μετὰ τὸ τέλος τῶν 1335 ἐτῶν, τῆς περιόδου τῆς «προσδοκίας», ὁπότε τὸ γεγονός τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς διδάσκεται ὑπὸ τῶν προηγουμένων προφητειῶν, ἤρξατο ἀναγνωρίζομενον. Ἦτο λίαν ἐνωρὶς κατὰ τὴν πρῶτιαν τοῦ νέου αἰῶνος, ἀλλ' ἐντούτοις, ἦτο «μεσονύκτιος» ὥρα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαθὺν ὕπνον τῶν παρθένων, ὁπότεν ἡ κραυγὴ γέγονεν (καὶ ἤτις εἰσέτι ἤχεῖ «Ἴδου ὁ Νυμφίος!») οὐχὶ «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται, * ἀλλ' Ἴδου ἦλθε, καὶ ἡμεῖς ζῶμεν ἤδη «ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ οἴου τοῦ ἀνθρώπου». Τοιοῦτος δὲ καὶ ὑπῆρξεν ὁ χαρακτήρ τοῦ παρόντος κινήματος, ἀπὸ τῆς χρονολογίας ἐκείνης: διακήρυξις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ περὶ τοῦ ἤδη ἐν προόδῳ ἔργου τῆς Βασιλείας.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος, καὶ οἱ συνεργάται αὐτοῦ, διεκήρυξαν τὸ γεγονός τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀποδεικνύοντες τοῦτο ἐκ τῶν προφητειῶν καὶ διὰ σχεδιαγραμμάτων, ὁποίων καὶ ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας τόμῳ γίνεται χρῆσις, μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1878, ὁπότε ἤρχισαμεν δημοσιεύοντες τὸ καὶ νῦν ἐκδιδόμενον ἡμέτερον περιοδικόν, «**Σκοπιὰ τῆς Σιών, καὶ Κῆρυξ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.**» Διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου, ἑκατομμύρια ἀντιτύπων τοῦ δημοσιεύματος τούτου ἔχουσι μεταφέρει ἀνὰ τὴν ὑφήλιον τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας ὅτι ὁ καιρὸς ἐπληρώθη, καὶ ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἤδη ἐν τῷ ἰδρῦεσθαι, ἐνῶ ταῦτοχρόνως αἱ βασιλεῖαι καὶ τὰ συστήματα τῶν ἀνθρώπων καταρρέουσι καὶ

* Τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα (Σιναῖτικόν καὶ Βατικανικόν) παραλείπουσι τὸ «ἔρχεται,» καὶ ἔχουσι μόνον, «Ἴδου ὁ Νυμφίος».

βαίνουνσι πρὸς τὴν πανωλεθρίαντων.

Ἡ παραβολὴ προγινώριζει ἡμῖν ὅτι, καίτοι πᾶσα ἡ τάξις τῶν παρθένων κοσμοῦσιν ἢ περιποιῶνται τὰς λαμπάδας αὐτῶν, πάντες ἐν τούτοις δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι. Μόνον οἱ ἔχοντες τὸ ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείαις αὐτῶν (ἐν ἑαυτοῖς — οἱ τελείως ἀφιερωμένοι) δύνανται νὰ λάβωσι τὸ φῶς τοῦτο ἐκ τῶν λαμπάδων αὐτῶν, καὶ κατανοήσωσι τὰ γεγονότα. Οἱ λοιποὶ (πάντες οἱ καθαροί, οἱ παρθένοι.) θὰ λάβωσι τὸ ἔλαιον καὶ τὸ φῶς βραδύτερον, καὶ μεγάλως θέλουσιν εὐλογηθῆ ἔξ αὐτοῦ ἀλλὰ μόνοι οἱ πεπληρωμένοι ἐλαίου, τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας, θὰ ἔχωσι τὸ φῶς ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, καὶ θὰ λάβωσι τὴν μεγάλην εὐλογίαν καὶ μακαριότητα. Μόνον οὗτοι εἰσέρχονται μετὰ τοῦ Νυμφίου εἰς τοὺς γάμους. Τὸ ἔλαιον, ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἀφιερώσεως, καὶ τὸ παρεπόμενον αὐτῷ φῶς, δὲν δύνανται νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τῆς μιᾶς παρθένου εἰς τὴν ἄλλην. Ἐκαστος δέον νὰ πληρωθῆ πνεύματος δι' ἑαυτὸν ἕκαστος ἀνάγκη νὰ ἐφοδιασθῆ ἐκ τοῦ ἐλαίου τούτου (τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς — τῆς ἀφιερώσεως καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ) σημαντικὴ δὲ εἶναι ἡ ἀξία ἢ ἡ δαπάνη αὐτοῦ εἰς αὐταπάρνησιν, καὶ ψευδεῖς παραστάσεις, ἢ διαστροφὰς, τῶν πραγμάτων καὶ ἄλλας πυρίνας δοκιμασίας. Ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεγάλης θλίψεως πείρα θέλει εἶσθαι ἡ ἀγορὰ, ἐν τῇ ὁποία αἱ μωραὶ παρθένοι θέλουσιν ἀγοράσει τὸ ἔλαιόν των. Ἀλλὰ τότε θέλει εἶσθαι λίαν ἀργὰ διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς γάμους, ὡς μέλη τῆς Νύμφης, τῆς γυναικὸς τοῦ Ἄρνιου. Αἱ Γραφαὶ, ἐν τούτοις, δεικνύουσιν ὅτι, οὗτοι, ὡς «σκεύη ὑποδεεστέρης τιμῆς», μεμετανοημένοι διὰ τὴν ἑαυτῶν μωρίαν, δὲν θὰ καταστραφῶσιν ἀλλ' ὄντες οὕτως ἠτοιμασμένοι καὶ εὐχρηστοὶ εἰς τὸν Δεσπότην, θὰ λατρεύωσιν (ὑπηρετῶσιν) αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ Αὐτοῦ.

Ἐπανερχόμεθα ἤδη εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὸν Δανιήλ ἐν τῷ 13ῳ ἔδαφίῳ, οἵτινες ἔχουσι ἔξῃς «Ἀλλὰ σὺ ὑπάγε ἕως τοῦ τέλους καὶ θέλεις ἀναπαυθῆ, καὶ θέλεις σταθῆ (ἀναστηθῆ) ἐν τῷ κλήρῳ σου [τῇ μερίδι] σου, τῇ ἀμοιβῇ σου εἰς [μετὰ] τὸ τέλος τῶν [1335] ἡμερῶν» — κατὰ τὸν τότε ἀρχόμενον θερισμόν.

Ἐν τῇ φράσει, «Ἐπάγε ἕως τοῦ τέλους», τὸ «Τέλος

δέον νὰ ἐννοηθῆ ὑπὸ ὁμοῦς διάφορον σημασίαν τῆς τοῦ «Καιροῦ τοῦ Τέλους». «Ὁ θερισμὸς συντέλεια [τέλος] τοῦ αἰῶνός ἐστι, ὁ δὲ θερισμὸς, ὡς ἤδη κατεδείχθη, εἶναι ἢ ἐκ 40 ἐτῶν περίοδος, ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1874 μ. χ., τοῦ τέλους «τῶν 1335 ἡμερῶν», μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1914 μ. χ. Ὁ Δανιήλ δὲ μέλλει νὰ λάβῃ τὴν μερίδα του, τὴν ἀμοιβὴν ἢ τὸν κλῆρον του ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Μιχαήλ (Χριστοῦ), ὁμοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων προφητῶν, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἅγιοι τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὸ «τέλος» ἢ τὴν περίοδον αὐτὴν τοῦ θερισμοῦ τῶν ἁγίων ὄντων πρώτων κατὰ τάξιν, ὡς ἐπίσης καὶ τιμὴν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ ἐκείνῃ [Ἑβρ. ια΄. 40]». ἴδε Α΄. σελ. 325 – 327.